

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 04. října 2017
samosoudcem Mgr. Pavlem Plchem, t a k t o :

Obžalovaný

██████████,

nar. ██████████ v Mostě, soukromý podnikatel, bytem Litvínov, ██████████,

je v i n e n,

že

dne **8. ██████████ 2017** okolo 10:10 hodin v Litvínově, v ulici Podkrušnohorská u ██████████, řídil motorové vozidlo tov. zn. ██████████, RZ ██████████, ačkoli dne 19.1. 2016 převzal výzvu Městského úřadu Litvínov ze dne 5. ledna 2016 s tím, že po uplynutí 5 pracovních dnů od doručení této výzvy pozbývá řidičské oprávnění, a to z důvodu dosažení počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., které do současné doby zákonným způsobem zpět nenabyl, přičemž mu byly rozhodnutím Městského úřadu Litvínov dne █. září 2016, č.j. ██████████ zamítnuty námitky, stejně tak odvolání, které podal ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje (rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje nabylo právní moci dne 20. března 2017),

t e d y mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu.

č í m ž s p á c h a l

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku k **peněžitému trestu** ve výši 20 denních sazeb, přičemž denní sazba činí 1.000,- Kč, celkem tedy ve výši **20.000,- Kč**.

Pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, se podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanovuje **náhradní trest odnětí svobody** v trvání **š e s t i / 6 / měsíců**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v **zákazu řízení motorových vozidel** na **o s m n á c t / 18 / měsíců**.

O d ů v o d n ě n í

Po podání návrhu na potrestání soud z předloženého spisu zjistil, že přípravné řízení bylo provedeno podle zákona a byla dodržena zejména všechna ustanovení garantující respektování práv na obhajobu.

Z důkazů v hlavním líčení provedených dospěl soud k závěru, že v návrhu na potrestání popsaná trestná činnost se stala a jejím pachatelem je obžalovaný.

Obžalovaný se k trestné činnosti doznal již v průběhu přípravného řízení a u hlavního toto doznání v plném rozsahu doznal zopakoval a učinil nesporným, že přečin se stal tak, je uvedeno v podaném návrhu na potrestání a jeho pachatelem je on. Jelikož tak učinila následně i státní zástupkyně, soud důsledně tomu od dokazování těchto skutečností ve smyslu § 314d odst. 2 tř. řádu upustil. Předchozí pozbytí řidičského oprávnění je prokázáno příslušnou výzvou správního orgánu specifikovanou ve skutkové větě tohoto rozsudku.

Obžalovaný se hájil nedostatkem úmyslného zavinění na jeho straně s tím, že sice zmíněnou výzvu obdržel, ale vůbec si nečetl její obsah a řídil se radou svého právníka, dle něhož v případě podání správní žaloby může tzv. vybudovaný řidič, který řidičské oprávnění pozbyl, motorová vozidla řídit až do okamžiku rozhodnutí o takové žalobě.

Soud takové navýsost absurdní obhajobě nemohl přisvědčit. Je vysoce nepravděpodobné, že by se obžalovaný neseznámil s obsahem oné výzvy, když právě kvůli nesouhlasu s tím, co obsahuje, vlastně podával správní žalobu. Ovšem i kdyby tomu tak teoreticky bylo, nemůže se obžalovaný vyvinít s poukazem na to, že si onu výzvu nepřečetl. Musel minimálně předpokládat, že se týká podmínek jeho řidičského oprávnění a měl se s výslovným poučením seznámit. Pokud se rozhodl, že si obsah oné listiny nebude číst, pak je to jeho nesprávné rozhodnutí, za nějž musí nést odpovědnost. Byl tedy srozuměn s tím, že jde o možné odnětí jeho řidičského oprávnění a musel být smířený s tím, že ono odnětí bude mařit. V takovém srozumění tedy daný čin spáchal minimálně v nepřímém úmyslu. Jeho další aktivita v podobě brojení proti pozbytí řidičského oprávnění ve formě správní žaloby ovšem nasvědčuje, že jednal v úmyslu přímém – kdyby skutečně nevěděl, že pozbyl řidičského oprávnění, těžko by proti němu mohl žalobu vůbec podat. Nicméně forma úmyslu nemá na trestnost jeho činu vliv. Proto také soud uznal obžalovaného vinným ve smyslu podaného návrhu na potrestání.

V otázce **právní kvalifikace** trestného jednání obžalovaného se soud ztotožnil se státním zástupcem. Bylo objektivně prokázáno, že obžalovaný musel znát obsah výzvy správního orgánu, jinak by proti němu nemohl podat námitky. V oné výzvě je způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost uvedeno, že uplynutím pátého dne od doručení pozbývá řidičského oprávnění. Pokud ve svém odporu obžalovaný tvrdí, že nebyl vyzván k vrácení řidičského oprávnění, obsah oné výzvy na č.l. 17 svědčí o přesném opaku. Onu výzvu si obžalovaný převzal osobně a soud neuvěřil jeho účelovému tvrzení, že si ji pouze převzal, ale nečetl – jak bylo již výše vysvětleno, těžko by v takovém případě podával námitky, nebylo by z jeho pohledu proti čemu námitky podávat. Stejně tak byl seznámen s tím, že jeho námitky byly zamítnuty a následně výslovně uvedl (viz č.l. 40), že byl svým právním zástupcem seznámen s tím, že jeho odvolání proti zmíněnému rozhodnutí nadřízený orgán zamítl. Na trestnost jeho jednání nemůže mít vliv jeho (navíc ničím nepodložené) tvrzení, že jeho advokát mu poté mylně tvrdil, že podání správní žaloby má odkladný účinek proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu. O takové radě lze u osoby s advokátní zkouškou s úspěchem pochybovat, nicméně i kdyby k ní došlo, může to mít dopad maximálně v úrovni odpovědnosti advokáta vůči obžalovanému, ne tak na trestnost jednání samotného obžalovaného, navíc když o pravdivosti jeho tvrzení lze na podkladě písemných důkazů důvodně pochybovat. Daného právního omylu se obžalovaný mohl díky jasnému a nekomplikovanému poučení snadno vyvarovat bez ohledu na nesprávnost názoru jeho právníka. Obžalovaný věděl, že mu oprávnění řídit motorová vozidla bylo odňato a rozhodl se ho nerespektovat. Naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Při rozhodování o **druhu a výši trestu** vycházel soud z ustanovení § 37 a dále § 39 tr. zákoníku a přihlížel ke kritériím zde uvedeným, tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Přihlédnuto bylo také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Soud v případě obžalovaného [REDAKCE] mohl přihlédnout k **polehčující okolnosti**, a to že trestný čin spáchal poprvé a trestný čin spáchal v právním omylu, jehož se mohl vyvarovat. Za polehčující okolnost naproti tomu nelze považovat doznání obžalovaného, resp. jeho napomáhání při objasňování trestné činnosti, neboť sice doznal, že jednal způsobem popsáním v návrhu na potrestání, nicméně svou vinu účelově zapíral, proto jeho vina musela být dokázána jinými, a to listinnými důkazy. Tímto účelovým postupem se o danou polehčující okolnost připravil.

Na straně druhé soud neshledal **žádné přitěžující okolnosti**. Spáchal sice celou řadu přestupků v dopravě, nicméně tato skutečnost již našla svůj odraz právě v tom, že díky ní obžalovaný řidičské oprávnění pozbyl.

Proti podmíněnému trestu odnětí svobody svými odpory brojily obě strany. Soud se po zvážení rozhodl vyhovět jejich společnému návrhu v hlavním líčení, a sice aby obžalovaný byl potrestán trestem peněžitým. Vyšel přitom z tvrzení obžalovaného, že jeho příjem činí cca 500.000,- Kč ročně, tedy 1.370,- Kč denně a z něho odvodil hrubou denní sazbu ve výši 1.000,- Kč denně. Vzhledem k tomu, že jde o první trestní sankci ukládanou obžalovanému a současně minimální počet denních sazeb činí ze zákona dvacet sazeb, sáhl soud k této minimální sazbě. Stejnými úvahami se soud řídil i při uložení náhradního trestu odnětí svobody a tento uložil ještě v jedné čtvrtině sazby. Konečně soud přihlédl k tomu, že obžalovaný opakovaným pácháním přestupků v dopravě prokázal značný nerespekt k pravidlům, jimiž se provoz na pozemních komunikacích při řízení motorových vozidel řídí a potrestal jej proto i trestem zákazu činnosti spočívajícím právě v řízení motorových vozidel. Tento opět s ohledem na okolnosti a uložil při samé spodní hranici (přičemž horní činí deset let) s vědomím, že po uplynutí poloviny doby výkonu trestu může obžalovaný požádat o podmíněné upuštění od výkonu jeho zbytku, pakliže svým chováním osvědčí, že svou vinu přijal, uvědomil si ji a napravil se.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu zdejšího. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku. Obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká. Zúčastněná osoba může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na

náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Oprávněná osoba může napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Z odůvodnění odvolání musí být patrné, které výroky rozsudku napadá, zda výroky o vině, trestu či náhradě škody a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojence, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Právo odvolání nepřísluší osobám, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

V Mostě 4.10.2017

Mgr. Pavel Plch, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Lusková